

Η Μ Ε Ρ Η Σ Ι Α Π Ρ Ω Ι Ν Η Ο Ι Κ Ο Ν Ο Μ Ι Κ Η Ε Φ Η Μ Ε Ρ Ι Δ Α

ΣΑΒΒΑΤΟ

26

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

ΗΧΩ

ΚΩΔΙΚΟΣ:1781

ΕΤΟΣ: 42ο
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ: 12522

ΤΩΝ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ

1,50 €

Τηλ.: 2103817700 - 2103817716 - 2103817737 • Fax: 2103817331 - 2103817281 • E-mail: iho@otenet.gr • www.ihodimoprasion.gr

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΜΠΟΒΙΑΤΣΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΘΕΟΦΙΛΗΣ - ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΕΧΝΗΣ

Λαμπρινή Μποβιάτσου

Η προσωπική μου διαδρομή στο χώρο της τέχνης ξεκίνησε στη Ρώμη, στην Ακαδημία Καλών Τεχνών, με δάσκαλο το Sandro Trotti (pittura) και την Marzia Cortegiani (anatomia artistica). Εκεί ολοκλήρωσα μια σειρά έργων στα οποία κυρίαρχο ζητούμενο ήταν η παρουσία του υποκειμένου μέσα στον προσωπικό του χώρο χωρίς όμως να υπάρχει ως εικόνα, αλλά ως πράξη που αφήνει κάποια ένδειξη στο πέρασμά της: η πόρτα της ντουλάπας μισάνοιχτη, το φως της λάμπας αναμένο, ένα καλώδιο που ξεκινά από την πρίζα αλλά δεν φαίνεται το τέλος του, τα πιάτα μέσα στο νεροχύτη μετά το γεύμα, κ.α.

Η ανθρώπινη παρουσία υπονοείται μέσω της χρήσης των αντικειμένων

Διαπιστώνουμε μιας απόδοσης της έννοιας της χρήσης των αντικειμένων πιο ουσιαστικής και πιο λιτής αναφορικά με τη γλώσσα, συνεχίζοντας με πειραματισμούς την έρευνα, οδηγώντας στην ανακάλυψη του υποκειμένου-καλλιτέχνη πάνω στο χρησιμοποιούμενο. Η έμφαση παρούσα, η πράξη που "έκινου-μάτι" έστω και φευγαλέα πάνω στο αντικείμενο, αποδίδεται με την ζωγραφική.

Η σειρά έργων που ακολούθησε είχε ως αφετηρία την ανάδειξη της αμφίδρομης σχέσης μεταξύ του υποκειμένου και του αντικειμένου. Ήταν λάδια σε μουσαμά, λεπτομέρειες αντανάκλασεων μεγενθυμένες: το πρόσωπο μέσα στο κουτάλι, στο πόμολο, στο καπάκι της κατσαρόλας, στο μπράκι... η ανθρώπινη μορφή παραμορφώνεται, συνθλίβεται ή επεκτείνεται ανάλογα με τις φόρμες τις καμπύλες και τον όγκο του αντικειμένου. Παράλληλα το αντικείμενο διαφοροποιείται, απορροφάει το χρώμα, την κίνηση, την ενέργεια του υποκειμένου, κλειδώνοντας την ύπαρξή του, διατηρώντας την μέσα στο χρόνο.

Τα αντικείμενα παραδόξως χρησιμοποιώντας τα, παύουν να είναι μονάχα χρηστικά, καθώς συμβαίνει να τους αποδίδουμε σημασίες και αξίες ξένες προς αυτά, προσδίδοντάς τους τελετουργικό χαρακτήρα.

Ανάγοντάς τα σε πνευματική αντί για υλική ουσία, οι αισθήσεις μας δημιουργούν συναισθήματα, ιδέες, ανασύρουν μνήμες, προάγουν προσμονές.

Καθώς ολοκληρώνω αυτήν την πρώτη σειρά, πραγματοποιώ τις ζωγραφισμένες αντανάκλασεις πάνω στα ίδια τα αντικείμενα. Σε αυτά, το ζωγραφισμένο αυτοπορτραίτο συνομιλεί με το πορτραίτο του θεατή, που, εν αγνοία του αρχικά, συνειδητά στη συνέχεια επεμβαίνει στο έργο τέχνης. Την ίδια στιγμή, η εικόνα του εμφανίζεται (αντανάκλαση μέσα στο έργο τέχνης) αλλάζοντας, δίνοντάς του το έναυσμα για αυτοπαράτηρήση.

Διαφαίνεται εδώ η κυκλική σχέση μεταξύ καλλιτέχνη-θεατή-έργου τέχνης-καλλιτέχνη.

Η δυνατότητα εισχώρησης του θεατή μέσα στο έργο, που προάγει και "ανοίγει" κατά κάποιον τρόπο τη σχέση τους, την καθιστά πιο ενεργητική, οδηγεί στην επέκταση του κατόπλου: ένα φύλλο μετάλλου ελαφρώς τσαλακωμένο, που αντανάκλα το χώρο με αποτέλεσμα να αλλάξει συνεχώς το φόντο γύρω από την ζωγραφισμένη μορφή (την δική μου), όπως και τη μορφή του θεατή ενώ παρατηρεί το έργο τέχνης.

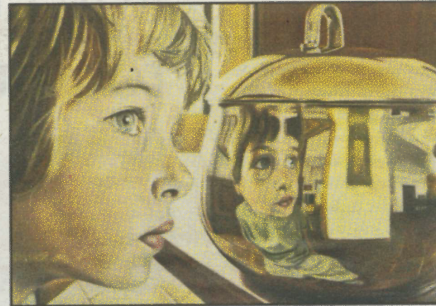
Παρατηρώντας την εικόνα του θεατή και την ζωντανή, διαδραστική σχέση του με την μεταλλική επιφάνεια, θέλησα να εμβαθύνω εστιάζοντας σε αυτήν. Πραγματοποίησα μία σειρά έργων όπου και η μορφή που απεικονίζεται πάνω στο μέταλλο είναι αυτή του θεατή και όχι του καλλιτέχνη (η αυτοπροσωπο-

γραφία μου). Με αυτόν τον τρόπο η ακινητοποιημένη μορφή του θεατή (πρόκειται για ανάγλυφες γύφινες φιογούρες, που στη συνέχεια επικολλούνται πάνω στο μέταλλο και ζωγραφίζονται) διαστρεβλώνεται από την αντανάκλαση της στην επιφάνεια, συνομιλεί με τον εαυτό της (αφού καθρεπτίζεται και η ίδια πάνω στο μέταλλο διπλασιαζόμενη) και την ίδια στιγμή με αυτήν του πραγματικού θεατή.

Η έρευνα πάνω στα υλικά και στα διαφορετικά επίπεδα ανάνηψης του έργου τέχνης και της σχέσης του με το θεατή, έδωσε τη θέση της σε μια σειρά έργων όπου κυρίαρχο ζητούμενο είναι η αυτοπαράτηρήση.

Σε αυτά τα έργα, επιστρέφοντας στο τελάρο και στη ζωγρα-

φική με λάδι, διαρθρώνω την δουλειά μου με αντικείμενο τον εαυτό μου πάνω στην έννοια της άλλοτε φευγαλέας και άλλοτε λεπτομερούς αναπαράστασης, όπου η ίδια η ζωγραφική αποτελεί μια (διαμεσολαβημένη) αντανάκλαση της πραγματικότητας. Η ίδια μου η μορφή (του καλλιτέχνη), αντανάκλαται πάνω σε κάποια καθρεπτιζόσα επιφάνεια, όπου γίνονται αντικείμενο παρατήρησης (επιφάνεια και αντανάκλαση) του δικού μου πάλι προσώπου και μετά τα δυο μαζί, καλλιτέχνης και αντανάκλαση, αποτυπώνονται στη ζωγραφική επιφάνεια προς παρατήρηση.

Η μελέτη του εαυτού γεννά το ερώτημα του κατά πόσο είναι δυνατό να γνωρίσουμε πραγματικά τον εαυτό μας, βλέποντάς τον αντικειμενικά, ανεπηρέαστο από τους διάφορους παραμορφωτικούς καθρέπτες της πραγματικότητας. Έχοντας ως δεδομένο το ότι μόνο μέσα από την αντανάκλαση στο άλλο ή στον άλλο, μπορούμε να κοιτάζουμε, έμμεσα πάντα, εμάς, συμπεραίνουμε ότι με τον ίδιο τρόπο που η μορφή μας διαφοροποιείται ανάλογα με τα αντικείμενα μέσα στα οποία καθρεπτίζεται, αλλάζει, πολλές φορές διαστρεβλώνεται ανάλογα με την συνθήκη μέσα στην οποία βρισκόμαστε: κοινωνικο-πολιτική, οικονομική, αλλά και απλά διαπροσωπική.

Μπαίνοντας και βγαίνοντας μέσα από το αντικείμενο (από την επιφάνεια μέσα στην οποία καθρεπτιζόμαστε), δημιουργώ μία συνθήκη ψευδαίσθησης, στην οποία ο θεατής μπορεί να μεταβεί από την ψευδαίσθηση στην πραγματικότητα και αντίστροφα.

Γύρω από το αντικείμενο υπάρχει ο "πραγματικός", ο "αντικειμενικός" χώρος, καθώς και το "πραγματικό", το "απτό" πρόσωπο, κάποιες φορές και το χέρι που κρατάει το αντικείμενο μια δεδομένη στιγμή χρήσιμους όπως το.

Μέσα στο αντικείμενο επεκτείνεται ο χώρος, ως είδωλο τώρα, όπως και το αναστραμμένο είδωλο του προσώπου. Σηγά το είδωλο αυτό είναι πολύ πιο "αληθινό" από το πραγματικό πρόσωπο που παρατηρεί μέσα και που και αυτό, άλλοτε, το "πραγματικό" πρόσωπο, αποτελεί είδωλο, αφού είναι ζωγραφισμένο πάνω στο μουσαμά και όχι υπαρκτό. Η όλη ζωγραφική επιφάνεια, λεία, σχεδόν χωρίς υλικότητα, δίνει την αίσθηση ότι αποτελεί μία οθόνη πορτάτησης.

Τί από τη ζωή μας είναι αληθινό και τί ψευδαίσθηση; Στην εύθραυστη ροή της ανθρώπινης ύπαρξης, η απάντηση δεν μοιάζει να είναι εύκολη, ίσως ούτε και η ερώτηση.

Λαμπρινή Μποβιάτσου

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Γεννηθήκα το 1975 στην Αθήνα
Αποφοίτησα το 1998 από την Accademia di Belle Arti di Roma. Ζω και εργάζομαι στα Χανιά.

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ:

2011 "objectivity", ThanassisFrissirasGallery, Αθήνα
2008 "οτι δεν αντανάκλαται δεν υπάρχει", ThanassisFrissirasGallery, Αθήνα
2004 Millefiori Art Space, Αθήνα
2002 Χώρος Σύγχρονης Τέχνης Statement, Αθήνα
1997 Vicolo dei Pittori, Grottamare, Italia
Ομαδικές εκθέσεις: (Μόνο το 2013 καθώς είναι πολύ μεγάλος ο αριθμός των εκθέσεων)
"Είλην, Αθεσάνεινός Ποντίης", Πνευματικό Κέντρο Χανίων, XANiART
"Το βρέγμα του Νάρκισσου", Πνευματικό Κέντρο Χανίων, XANiART
Affordable Art Fair Stockholm, Islands Colours Gallery
ART IS HARD, ανοδικές Κουμνές, Ρέθυμνο
"Κατάζακνς", Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Ρέθυμνο
"Διαβόλοι της Αριάδνης και της Πηνελόπης", Μέγαρο Τριανόν, XANiART 2013, Χανιά
"Ιακωρός Ρεαλισμός- Ευδηλόν πραγματικότητα", Αίθουσα Τέχνης Βάσω Μυλωνογιάννη, XANiART, Χανιά
"Ασπρα-Μαύρα Όνειρα", Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Εφαρμογής, XANiART, Χανιά
"Gravity is a Mistake", Mare Gallery, Χανιά
"The Grey Cube Show", Art Athina, The Platform Project - Studio OH, XANiART 2013
"Κρίκος II", Εφαρμογών-Εργαστήριο Τέχνης, Χανιά
"Μία στιγμή για Παντα-Αν Instant Forever", Πρωάννα & Τονία από τη μόνη συλλογή της Δημόσιας Πινακοθήκης Χανίων μέρος II
"Τέχνη Γένους Θηλυκού", Μουσείο Εικαστικών Τεχνών Ηρακλείου

